

Čemu pišem ...

Me zanima, kako lahko izraziš, izrišeš, izpreš tisto nekaj podobnega sladkorni peni občutkov, ki nekako ne najde pravega doma v besedi.

Težko je.

Niti ne poznam načina, kako bi to storil, niti ne poznam te stvari, ki se kopiči znotraj telesne skorje.

In vendar si želim to izraziti, izrisati, izpreti.

Zakaj si ljudje želimo napisati pesem, povedati zgodbo in narisati krila, zakaj vendar pustimo roki, da ustvari naš občutek, zakaj si glava želi razprostrti gredo misli in zakaj je duša olajšana, ko začuti svoj košček v realnem svetu?

...

To so mali veliki poki, razstreljujoči se atomi, iskre skrivnostnih senc sanj, utripajoče želje ter otroški spomini na nezaužito babičino marmelado in neraziskano mravljišče.

In medtem ko miniaturne ptice letijo z moje glave, jaz še vedno ne vem, čemu pišem.

Ali kaj je tista nevidna sila, ki me v to žene.

Hah, ampak ljudje, raje preko NASE raziščimo vesolje, koga sploh briga človeška duša?! (vstanem in spustim žaluzijo)

Amazonit